RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.052 van 28 november 2002
in de zaak A. 119.053/VII-26.225.

In zake : de b.v.b.a. HELICO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. SURMONT,
kantoor houdende te TURNHOUT,
de Merodelei 112 B

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. HELICO op 2 april 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 17 januari 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij haar beroep ingesteld tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente HOOGSTRATEN van 3 september 2001 houdende de weigering van de vergunning tot het exploiteren van een helihaven te Hoogstraten, Krochtenstraat, nr 5, ongegrond wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2002, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 3 oktober 2002, datum waarop de zaak wordt vastgesteld op de terechtzitting van 31 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. SURMONT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat zij sinds 1995 te Meer/Hoogstraten een bedrijf exploiteert dat vervoer per helicopter verzorgt. Zij organiseert ook helicopteropleidingen. De inrichting ligt aan de Krochtenstraat 5, kadastrale percelen 316 f en 316 k, sectie F, afdeling 3.

1.2. Door een besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1985 houdende reglementering en vergunning voor het gebruik van grondwater en de afbakening van waterwingebieden en beschermingszones wordt de indelingslijst in bijlage 1 bij Vlarem I vervangen, hetgeen onder meer impliceert dat een rubriek 57.1.1 in voege treedt. Deze rubriek luidt als volgt :

"57. VLIEGVELDEN
57.1 Terreinen voor vliegvelden met een start- en landingsbaan van :
Voor de toepassing van deze rubriek wordt onder vliegvelden verstaan de vliegvelden die beantwoorden aan de definitie van het Verdrag van Chicago van 1944 tot oprichting van de internationale burgerluchtvaartorganisatie
1° minder dan 1.900 meter 2 A
(...)".

1.3. Op 28 mei 2001 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hoogstraten een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een helihaven, doch met een besluit van 3 september 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen de gevraagde vergunning. In het weigeringsbesluit wordt onder meer overwogen "dat de gebouwen en het landplatform zich voor het grootste deel situeren in de reservatiestrook voor de hoge snelheidslijn. Het traject ter hoogte van de transportzone is momenteel nog niet vergund. Het is wel reeds duidelijk dat de gebouwen op het voorliggende perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL en dat de inplanting van een helikopterhaven ter plaatse niet mogelijk is zonder de gewestplanbestemming in het gedrang te brengen".

1.4. De verzoekende partij gaat in beroep tegen deze beslissing. Zij betoogt samengevat onder meer dat haar inrichting niet valt onder de indelingsrubriek 57.1 van de bijlage 1 van Vlarem I noch onder de rubrieken 57.2 en 57.3 en dat de situering van de inrichting in een reservatiestrook geen reden kan zijn om de vergunning te weigeren.

1.5. Nadat in het kader van de beroepsprocedure een reeks adviezen worden uitgebracht wordt op 17 januari 2002 de bestreden beslissing genomen. Het beroep van de verzoekende partij wordt ongegrond verklaard.

2.1. Overwegende dat in haar nota de verwerende partij opwerpt dat de vordering laattijdig werd ingediend, nu de bestreden beslissing op 29 januari 2002 aan de verzoekende partij werd betekend en nu zij erkent deze op 31 januari 2002 ontvangen te hebben, zodat het verzoekschrift, waarvan het betekende afschrift de datumstempel van 3 april 2002 draagt, laattijdig is;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing werd betekend met een aangetekend schrijven van 29 januari 2002; dat de verzoekende partij dit schrijven dan ook ten vroegste kan hebben ontvangen op 30 januari 2002; dat in die hypothese de beroepstermijn is verstreken op zondag 31 maart 2002; dat aangezien maandag, 1 april 2002 een wettelijke feestdag was, het verzoekschrift uiterlijk op 2 april 2002 diende te worden ingediend, hetgeen blijkens de poststempel ook is gebeurd; dat dienvolgens de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als enig middel aanvoert wat volgt :

> "Eerste en enig middel,
> genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek uit de schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 18, 7.3., K.B. 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en uit de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,
> doordat de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Antwerpen de door de b.v.b.a. HELICO aangevraagde milieuvergunning voor een exploitatie in reservatiegebied weigert om reden van stedenbouwkundige onverenigbaarheid, die in het bestreden besluit als volgt wordt verwoord :
>
> > 'Overwegende dat het doel van een reservatiestrook onder andere het vermijden is van schadeclaims bij de aanleg van de geplande infrastructuurwerken, zodat in reservatiestroken zeker geen nieuwe inrichtingen mogen vergund worden met een milieuvergunning; dat het bovendien reeds duidelijk is dat de gebouwen op het betrokken perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL en dat de inplanting van een helicopterhaven ter plaatse niet mogelijk is zonder de gewestplanbestemming in het gedrang te brengen;
> >
> > Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften';
>
> terwijl dit in het bestreden besluit opgenomen weigeringsmotief niet draagkrachtig is, want feitelijk en rechtens onaanvaardbaar, nu in een reservatiegebied - gebied dat weliswaar bedoeld is om ruimte te reserveren voor werken van openbaar nut en waar weliswaar perken kunnen worden gesteld aan handelingen - niettemin géén absoluut exploitatieverbod geldt, en de weigering van een milieuvergunning in een reservatiegebied dienovereenkomstig de nodige precisering moet bevatten over de concrete plannen terzake de werken van openbaar nut en de weerslag daarvan voor de betrokken milieuvergunningsaanvraag, en de voorliggende motivering (met name dat 'in reservatiestroken zeker geen nieuwe inrichtingen mogen vergund worden met een milieuvergunning' en dat 'het bovendien reeds duidelijk is dat de gebouwen op het betrokken perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL') geenszins aan de nodige preciseringseisen voldoet, bovendien feitelijk onjuist is, nu het definitieve traject van de hoge snelheidslijn nog niet gekend is (zie stuk 1, p. 7) en er dan ook geen enkele reden is om opzichtens het advies dd. 20 december 1995 van de Administratie

Ruimtelijke Ordening (‘dat, gelet op de zonering volgens het gewestplan, er geen planologisch bezwaar bestaat tegen het inplanten van dergelijke helihaven op die plaats’ - zie stuk 4) plots een ander standpunt in te nemen, en tenslotte geen rekening houdt met het door de verzoekende partij aangevoerde argument dat de inplanting van haar exploitatie op het terrein zelf kan worden aangepast (zie stuk 1, p. 7 : ‘verplaatsing op het terrein, zoals door de exploitant wordt gesuggereerd’), zodat de ligging van de exploitatie van de b.v.b.a. HELICO in een reservatiegebied niet zonder meer tot een weigering van de door de b.v.b.a. HELICO aangevraagde milieuvergunning kon aanleiding geven”;

dat ter ondersteuning van haar betoog de verzoekende partij verwijst naar de arresten nrs. 45.321 en 48.020 “v.z.w. GENKER KART VERENIGING” van respectievelijk 16 december 1993 en 16 juni 1994; dat zij ter terechtzitting ook nog een reeks vergunningsbesluiten neerlegt waaruit zou blijken dat aan een aantal andere bedrijven die evenzeer in de reservatiestrook waren gelegen toch een milieuvergunning werd verleend; dat naar haar oordeel die besluiten waaronder een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hoogstraten van 3 juli 2002, mede aantonen dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de plannen van de HST “niet (voldoende) concreet en definitief waren”, ook niet nadat het koninklijk besluit van 30 juni 1999 was genomen waarmede de onmiddellijke inbezitneming van een reeks percelen in de kwestieuze reservatiestrook van openbaar nut wordt verklaard; dat zij ook uit het advies van de afdeling milieuvergunningen van 30 november 2001 afleidt dat op dat ogenblik het tracé van de werken nog niet gekend was en ook nog niet vergund was;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota betoogt wat volgt :

“(...)
Verzoeker stelt dat de weigering op grond van de ligging in een reservatiestrook van de HSL niet voldoende gepreciseerd is en bovendien feitelijk onjuist zou zijn.
Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient een milieuvergunningverlenende overheid de gevraagde vergunning te weigeren indien de milieuvergunningsaanvraag afstuit op een planologische onverenigbaarheid.
Het ongunstige advies van de AROHM stelt in dit verband :
‘Het goed ligt volgens het gewestplan Turnhout (Koninklijk besluit van 30 september 1977) in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.
Het gewestplan werd ter plaatse gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 22 december 1994, waarbij de bestemming gewijzigd werd in transportzone. Het gewestplan werd bijkomend gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 28 juli 1995 waarbij een reservatiestrook voor de HSL werd vastgelegd aan beide zijden van de autostrade.

De transportzone is uitsluitend bestemd voor de vestiging van bedrijven die behoren tot de vervoers- en expeditiesector. Het is onduidelijk in het voorliggend dossier of de aanvraag hieraan voldoet.

De gebouwen en het landplatform situeren zich voor het grootste deel in de reservatiestrook voor de hoge snelheidslijn. Het traject ter hoogte van de transportzone is momenteel nog niet vergund, het is wel reeds duidelijk dat de gebouwen op het voorliggend perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL en dat de inplanting van een helikopterhaven ter plaatse niet mogelijk is zonder de gewestplanbestemming in het gedrang te brengen.

De bestaande gebouwen op het perceel zijn vergund door het college van burgemeester en schepenen van Hoogstraten d.d. 20.05.1986 als een rundveestal, een veldschuur en een garage. Er is geen bouwvergunning voor een bedrijfsactiviteit bekend'.

Met betrekking tot dit laatste dient er op gewezen dat de exploitant blijkbaar nooit een bouwvergunningsaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker verwijst wel naar een advies van de AROHM dd. 20 december 1995.

Hierbij dienen echter volgende kanttekeningen (bij) gemaakt te worden :

- Dit advies werd verleend in het kader van artikel 43 § 1 van het K.B. dd. 1954 betreffende de burgerlijke luchtvaartterreinen.
- Het advies vermeldt uitdrukkelijk dat het 'onder voorbehoud is van een nader onderzoek naar aanleiding van de definitieve bouwaanvraag' ...

Nergens in het aanvraagdossier, noch in het beroepschrift, noch in zijn verzoekschrift toont verzoeker aan een bouwaanvraag te hebben ingediend, laat staan dat een bouwvergunning voor de inrichting zou bekomen zijn.

Met andere woorden, verzoeker heeft sinds 1995 zonder geldige bouwvergunning voor de bedrijfsactiviteit geëxploiteerd ...

Verzoeker beweert dat de motivering dat 'in reservatiestroken zeker geen nieuwe inrichtingen mogen vergund worden met een milieuvergunning' en dat 'het bovendien reeds duidelijk is dat de gebouwen op het betrokken perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL' niet genoeg gepreciseerd zou zijn en bovendien feitelijk onjuist zou zijn.

Dit argument is niet ernstig, nu men in het advies van de AROHM reeds kan lezen dat bij Besluit van de Vlaamse Regering dd. 28 juli 1995 het betrokken gewestplan ter plaatse werd gewijzigd in reservatiestrook voor de HSL aan beide zijden van de autostrade. Over de bedoeling van dergelijke wijziging kan geen twijfel bestaan.

Dit werd nog eens bevestigd in het Koninklijk Besluit dd. 30 juni 1999 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van sommige percelen, gelegen op het grondgebied van de Stad Hoogstraten van algemeen nut wordt verklaard. In bijlage bij dit besluit zijn plannen gevoegd met daarop de aanduiding van de betrokken percelen. Dit besluit werd op 12 oktober 1999 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Met andere woorden, het is sinds jaren een vaststaand feit, ook voor verzoeker, dat inderdaad, zoals de AROHM stelt in haar advies en weergegeven in het deputatiebesluit dd. 17 januari 2002, duidelijk is dat de gebouwen op het betrokken perceel gesloopt zullen moeten worden voor de realisatie van de HSL.

Het valt dan ook niet in te zien waarom de motivering van het bestreden besluit op dit vlak niet precies genoeg zou zijn of zelfs onjuist ? Uit het bestreden besluit kan verzoeker duidelijk afleiden waarom de vergunning geweigerd werd.

Het argument van een eventuele latere verplaatsing van de inrichting (zie p. 7 beroepschrift exploitant dd. 3 oktober 2001) kan niet aanvaard worden,

omdat dit zou betekenen dat de bestendige deputatie als milieuvergunningverlenende overheid, in weerwil van een vastgestelde stedenbouwkundige onverenigbaarheid, toch een milieuvergunning zou verlenen, in de hoop dat eventueel later een verplaatsing van de inrichting wordt aangevraagd.

Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom verzoeker, die sinds jaren behoorde te weten dat zijn inrichting enerzijds zowel milieuvergunningsplichtig was geworden als anderzijds gelegen in een reservatiestrook, niet eerder maatregelen heeft genomen om zijn inrichting te verplaatsen en zowel een bouw- als milieuvergunning aan te vragen. Nu worden zowel de vergunningverlenende overheid als verzoeker met voldongen feiten geconfronteerd.

Het middel is niet ernstig";

dat, wat de door de verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde besluiten houdende het verlenen van milieuvergunningen in bedoelde reservatiestrook betreft, de verwerende partij in essentie betoogt dat zeven van de neergelegde beslissingen afkomstig zijn van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten en die als zodanig niet relevant zijn ter beoordeling van de bestreden deputatiebeslissing van 17 januari 2002 en dat de neergelegde besluiten van de bestendige deputatie, waarvan overigens één slechts een loutere aktename van de melding van een klasse-3 inrichting betreft, alle dateren van voor het koninklijk besluit van 30 juni 1999, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 12 oktober 1999 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de betrokken percelen in de reservatiestrook van algemeen nut wordt verklaard; dat zij beklemtoont dat alleszins sinds 12 oktober 1999 het tracé van de werken voldoende gekend was;

3.3.1. Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt overwogen wat volgt :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een gebied van het gewestplan Turnhout, waarvoor volgende voorschriften van toepassing zijn : landschappelijk waardevol gebied;

Gelet op de wijziging van voormeld gewestplan bij Besluit van de Vlaamse regering dd. 22 december 1994, waarbij de bestemming gewijzigd werd in transportzone; en bij besluit van de Vlaamse Regering dd. 28/07/1995 waarbij een reservatiestrook voor de HSL werd vastgelegd aan beide zijden van de autostrade;

(...)

Overwegende dat het doel van een reservatiestrook onder andere het vermijden is van schadeclaims bij de aanleg van de geplande infrastructuurwerken, zodat in reservatiestroken zeker geen nieuwe inrichtingen mogen vergund worden met een milieuvergunning; dat het bovendien reeds duidelijk is dat de gebouwen op het betrokken perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL en dat de

inplanting van een helicopterhaven ter plaatse niet mogelijk is zonder de gewestplanbestemming in het gedrang te brengen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften";

dat daaruit duidelijk blijkt dat de milieuvergunning werd geweigerd omdat de inrichting in een reservatiestrook zou komen te liggen die bestemd is voor de aanleg van de hogesnelheidstrein langsheen de autostrade;

3.3.2. Overwegende dat artikel 18.7.3. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"De reservatie- en erfdienstbaarheidsgebieden zijn die waar perken kunnen worden gesteld aan de handelingen en werken, teneinde de nodige ruimten te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden";

dat prima facie uit die bepaling blijkt dat het voorzien in een reservatiegebied onder meer tot doel heeft ruimte te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut; dat in reservatiestroken weliswaar geen absoluut bouw- of exploitatieverbod lijkt te gelden, maar dat in bepaalde gevallen prima facie aldaar een bouw- of exploitatieverbod wel noodzakelijk kan zijn om de realisatie van het werk van openbaar nut niet onmogelijk te maken; dat op het eerste gezicht een inplanting van een hinderlijke inrichting op het traject van een hogesnelheidstrein de verwezenlijking ervan in het gedrang zou kunnen brengen, zodat in casu het opleggen van "perken", zoals bedoeld in artikel 18.7.3. een exploitatieverbod van een helihaven lijkt te kunnen inhouden; dat te dezen het bestemmingsvoorschrift reservatiegebied geenszins lijkt te zijn achterhaald, nu bij koninklijk besluit van 30 juni 1999 de onmiddellijke inbezitneming van sommige percelen gelegen op het grondgebied van de stad Hoogstraten, waaronder het perceel waarop de betrokken inrichting ten dele is gelegen (perceel 316 f) van algemeen nut werd verklaard voor de aanleg van de hogesnelheidstrein; dat in de aanhef van evengenoemd koninklijk besluit expliciet wordt aangegeven dat de onmiddellijke inbezitneming kadert in de aanleg van de hogesnelheidstrein tussen Antwerpen en Nederland en dat de Federale Regering heeft geopteerd voor een tracé in bundeling met de autosnelweg E 19 en dat de inbezitneming van de daarin in detail opgesomde percelen nodig is voor de uitbouw van de bedding en de

kunstwerken van de eigenlijke hogesnelheidstrein in de doortocht van deze stad en om, ermee verbonden, langs voornoemd baanvak, tussen deze hogesnelheidstrein en de autosnelweg E 19, een veiligheidsstrook met of zonder aarden berm aan te leggen, de in de omgeving gelegen wegeninfrastructuur en waterlopen te verplaatsen of aan te passen en de dienstenzone te Minderhout en de parking in de douanezone her in te richten"; dat prima facie de verzoekende partij niet staande kan houden dat met het koninklijk besluit van 30 juni 1999 de plannen voor de invulling van de reservatiestrook nog onvoldoende concreet en precies waren, nu zowel het concrete project als de concrete percelen nodig ter verwezenlijking van dat project uit het koninklijk besluit van 30 juni 1999 blijken; dat daaraan geen afbreuk doet het gegeven dat het tracé op het ogenblik van het bestreden besluit nog niet was "vergund", noch het feit dat prima facie het bestuur milieuvergunningen er een andere mening op na leek te houden; dat aangezien het tracé van de hogesnelheidstrein, alsook de aard en de omvang van de geplande werken van openbaar nut voldoende precies lijken vast te liggen, het bestemmingsvoorschrift van reservatiegebied prima facie als rechtsgeldig motief voor de weigering van de gevraagde vergunning kon worden gehanteerd; dat dit helemaal anders lag in de zaak v.z.w. GENKER KART VERENIGING, waarnaar de verzoekende partij verwijst;

3.3.3. Overwegende dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte vergunningsbesluiten niet blijkt dat de bestendige deputatie voor bedrijven gelegen in de reservatiestrook na 30 juni 1999 nog vergunningen heeft verleend; dat het feit dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten na die datum wel nog een vergunning heeft verleend in bedoelde reservatiestrook, geenszins inhoudt dat de bestendige deputatie in casu onwettig heeft gehandeld;

3.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij nog verwijst naar het advies van het bestuur ruimtelijke ordening van 2 december 1995, verstrekt overeenkomstig artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 1954 betreffende de burgerlijke luchtvaartterreinen; dat in dat advies evengenoemd bestuur stelde wat volgt :

> "Onder voorbehoud van nader onderzoek naar aanleiding van de definitieve bouwaanvraag, kan ik U meedelen dat gelet op de zonering volgens het gewestplan, er geen planologisch bezwaar bestaat tegen het inplanten van dergelijke helihaven op die plaats";

dat evenwel dat advies, uitgebracht onder voorbehoud van nader onderzoek en in het kader van een andere wetgeving, niet kan opwegen tegen het recentere advies dat AROHM in het kader van voorliggende vergunningsprocedure heeft uitgebracht en waarin onder meer staat gesteld :

> "(...) De gebouwen en het landplatform situeren zich voor het grootste deel in de reservatiestrook voor de hoge snelheidslijn. Het traject ter hoogte van de transportzone is momenteel nog niet vergund. Het is wel reeds duidelijk dat de gebouwen op het voorliggend perceel zullen moeten gesloopt worden voor de realisatie van de HSL en dat de inplanting van een helicopterhaven ter plaatse niet mogelijk is zonder de gewestplanbestemming in het gedrang te brengen.
> (...)";

dat, daarenboven, de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de vergunningverlenende overheid niet verplicht is de uitgebrachte adviezen te volgen;

3.3.5. Overwegende tenslotte, dat de verzoekende partij nog aanklaagt dat geen rekening werd gehouden met haar argumentatie dat de inplanting van haar exploitatie op het terrein zelf kan worden aangepast; dat evenwel het openbaar onderzoek en de adviezen werden uitgebracht op basis van de ingediende milieuvergunningsaanvraag en de bijgevoegde plannen en dat dan ook op basis van die stukken over de vergunningsaanvraag moest worden beslist; dat overigens nergens uit blijkt dat de verzoekende partij tijdens de vergunningsprocedure desbetreffend concrete voorstellen heeft ingediend;

3.3.6. Overwegende dat in de huidige stand van de procedure het enig middel niet als ernstig kan worden aangemerkt; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moet zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **M.-R. BRACKE.**